

juu, et neid viihheldas, ehe ka pesta külma
weega — (kuiwa, pehme nartsoga pühkima,
on haigete parrem kui pesseminne!) Num-
malad kül rákiwad: „Tallopõia laps peab
keik kannatama; eggas se te temmale wigga!”
Ommeti surreb tallopõia laps, kui haigušse
aial tedda holega ei hoita.

Olli Hanso wanniem poeg Jaan kahhel-
sateistkümmend aastane ja leris läinud, kui
ümberkaudo nälja aia járrel willo ja vih-
mase suuvivel föhho-többi likus. Tamma
küllaõsse surri vågga paljo rahvast, nori
ja wanni, sest rummalad eßsite ei otsinud
abbi, agga kui hääda sureks läinud, noud-
sid wanna ämmade ja tarkade käest abbi.
Nüüd piddi lausuminne ja wiin aitama,
ja wata ei aitnud ühtegi; föhho-többe aial
on wiin vågga suurt kahjo áhwardamas.
Hans sai meija wanniemattest seätud rahva-
le abbi saatma; se peale öppetati tedda wålja

ja anti rohto temma kätte. Kül Hans felas
wina wötnast, hoppo pima, silko ja üllepea
keiksuggu fallo prukimast; kül Hans öppetas
aina maggedat tango-wet ja moisast antud
rohto prukima; ei rahwas wötnud paljo
kuulda: agga kes kuulsid, need pöörsid pea
jalle. Olli nüüd kül Jummasa abbiga ja
Hanso holekandmissee läbbi monni haige jalle
joudnud terveks, agga nelja nåddala párrast
hakkas se haiguš ka Hanso külge, ja nenda
rängaste, et temma kahhel nåddalal ei voi-
nud jallale aiada. Teisel nåddalal jáiwad
Jaan ja Tomas ja Trino, kolmandat al Ewa
isse ja Anno haigeks. Hans olli kül jo terveks
sanud, agga endine ram veel ei olnud käes.
Kai käis karjas ja tellas lome, Hans aitis
haigid, teggi isse leibd, toi moisast rohto ja
ketis mis tarvis olli. Kue nåddala párrast
wast lahkus haiguš maiast. Kül olli paljo
tööd koddo ja moisa teggo já nud teggematta,
et nüüd rahha párrast piddi abbilissipalkamo;